

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 5 | 1. MARTS 1935 | 84. AARGANG

JESU HÅRDE LØFTER.

Av *William Lyon Phelps,* redaktør av »Good Housekeeping«.

For en del år siden hørte jeg en geistlig, som også var professor i teologi, holde et foredrag for en del collegestudenter om fordelen ved å velge den kristne prestegjerning som deres livserhverv. Med andre ord, han tilskynnet dem til å forberede sig hertil, så at de senere kunde innta deres stilling i Herrens herlige armé.

For det første, sa han, er denne profesjon ikke overfyllt, som for eksempel lovstudium. De var praktisk talt sikker på å få en god stilling like efter, at de hadde fuldendt sine studier ved denne skole, »The Divinity School«, så de kunde gifte sig og slå sig ned, endnu mens de var unge. Og videre, dersom de holdt av kultur, å lese gode bøker, og ønsket å tilegne sig mere kunnskap, vilde deres hele karriere være behagelig, fordi de kunde for det meste tilbringe dagen med studier. Undervisning av enhver art, sa han, er verdifull for en prest. Endvidere vilde deres ophøiede stilling i samfundet være grunnfestet og sikker, ti de geistlige er altid velkommen i de beste kredse. Og som endnu en tilføielse til alle disse herlige løfter, omtrent enhver prest hadde en lang ferie om sommeren, og dersom han hadde råd til det, kunde han ta en tur til Europa.

Ja, han sa virkelig disse ting, og jeg lyttet til med stadig voksende bestyrtelse.

For kun et par dager siden så jeg et avertissement i en avis, der behandlet dette spørsmål: »Lønner det sig at holde bønn?«

Det foregivne svar bekreftet dette — hvorfor skulde de ellers avertere? Jeg fandt op det magasin, som var henvist til i avertissementet, og fandt der en artikel, der omhandlet et intervju med lederen for en teologisk skole. Avisreferenten hadde forhørt sig hos denne teolog, om bønn hadde en praktisk verdi eller ei. Vilde det for eksempel hjelpe en mann til å bli en god handelsreisende? Det blev ham svart, at det vilde. I den store kunst å »kunne slå sig igjennem i livet«, den eneste kunst praktisert av millioner, så det ut til, at bønn var en spesiel hjelp.

Jeg gned mine øine; stod det virkelig så i dette intervju? Ja visselig gjorde det. Da var det altså ganske sikkert, at man kunde tjene både Gud og Mammon.

Nu tenkte jeg, at det var rådeligst å finde ut, hvad slags tillokkelser grunnleggeren av den kristne religion benyttet overfor dem, som overveiet dette spørsmål å innlemme sig under hans ledelse.

Hans tillokkende løfter er meget tydelig fremsatt i det 10. kap. hos Matteus: »Se, jeg sender eder som får midt iblandt ulver, vær derfor snille som slanger og enfoldige som duer. Vokter eder for menneskene, ti de skulle overantvorde eder til rådet og hudstryke eder i deres synagoger. I skulle og føres for fyrster og konger for min skyld, dem og hedningerne til et vidnesbyrd.« 16—18 vers.

»Og I skulle hates av alle for mitt navns skyld, men den, som blir bestandig inntil enden, skal bli salig.« 22 v.

»I skulle ikke mene, at jeg er kommen for at bringe fred på jorden; jeg er ikke kommen for å bringe fred, men sverd.« 34 v.

»Den, som elsker far eller mor mere enn mig, er mig ikke verd; og den, som elsker sønn eller datter mere enn mig, er mig ikke verd.

Og den, som ikke tar sit kors op og følger efter mig, er mig ikke verd. Den, som finner sitt liv, skal miste det; og den, som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.« 37, 38, 39 v.

Det så virkelig ut til, at de, som i de tidligere dager »annammet« kristendommen, slet ikke fant kirken som noget i forbindelse med verdens gods, eller et sted hvor de kunde hvile på puter, eller en virkningsfull hjelp hvorved de kunde komme frem i verden.

Og dog tror jeg, at Jesus ikke alene var den største av alle lærere og den mest fullkomne av literære kunstnere, men også den største av alle psykologer. Og da dette er av overveiende betydning, ikke alene for de, som tenker på å inntrede i denne gjerning, men for enhver mann og kvinne, gutt og pike, som ønsker å utvikle sitt mot, i styrke, i rolighet og utholdenhet, i alle de kvaliteter, der danner den sterkeste manndom og kvinnelighet, skulde jeg like å omhandle grunnen til at han bekjentgjorde et sådant fryktinnjagende program.

Naturligvis visste han, som aldrig tok feil av den menneskelige natur, fullkommen hvad slags personer der vilde bli tiltrukket av hans kunngjørelser; og han vidste, de øvrige vilde kun være under ansvar, — som de i sannhet er nu. Anta vi sammenligner hans løfter med deres påvirkning som er kjente som menneskenes ledere.

For det første, la oss ta en kandidat for en politisk stilling. Denne mann vil i mange tilfeller under valgkampen gi løfter — enten direkte eller indirekte, — både av en offentlig og privat natur. Han forsikrer sine tilhørere, at om han blir valgt, vil det bli til fordel for samfundet; skattene vil bli redusert, statens eller kommunens midler vil bli økonomisk behandlet, elver og havner vil bli forbedret, forretningslivet vil bli beskyttet, arbeidsløshet rettet på o. s. v. Dersom hans embede vedrører landbruket, vil han si meget godt om landmannen. Ofte gir de private løfter til de lokale ledere, det vil si til sådanne, der kan skaffe ham stemmer ved valget. Jeg mener ikke hermed, at hans fremgangsmåte er bedragerisk, ond eller ulovlig, det er simpelthen en forsiktig politikk ikke å motstride innflydelsesrike menn og kvinner.

Dernæst kan vi betrakte en sjørøvers løfter. Mannskapet blir kaldt sammen, og han taler til dem, i almindelighet er han en veltalende leder, og han sier omtrent således: »Ser der det skip derborte? Det tilhører ikke oss nu, men det skal bli vårt innen en time. Der er en kostbar ladning der, som venter på oss, ta den, og desuten penger i massevis. Muligens der er nogen kvinner ombord også. Alle disse skatter er der til vår fordel, men vi må kjempe for dem, og nogen av dere vil kanskje miste sitt liv, men de tiloversblevne vil få det kjekt. Kom an!«

Denne innbydelse blir mottatt med begeistring. Hvorav kommer det, at mange respektable mennesker har en snikende beundring for sjørøvere? Er det fordi, at de kan ihvertfall være sikker på, at en sjørøver ikke er en hykler? Omennskjøndt sjørøveren er kommet utenfor loven og orden, utenfor sømmelighet og civilisasjon, så foregir han ikke å

være, hvad han ikke er, han sier sine tilhengere sannheten. Han holder sitt ord. De, som bestemmer sig for å følge ham, vet hvad de går imøte, at det vil bli farefullt, men også fullt av oplevelser, og farefulle eventyr er tiltrekkende for eventyrlystne menn. Sjøroverens gode sider er fremsatte på en meget upassende måte, men det er gode sider, han har — oprigtighet og mot.

Nu, dersom vi betrakter Jesu løfter, vil vi finne, at de ikke alene er helt ulike disse andre menns løfter, men at de derimot er helt motsatte.

Sjøroveren forteller sitt mannskap, at han sender dem inn i forhold, hvor de er som ulver blandt får, ja faktum er, at sjørovere er ofte kaldt sjøulver. Jesus underretter sine tilhengere, at de må gå ut i verden som får iblandt ulver.

Politikeren anmoder menn og kvinner å stemme for ham, fordi det vil bli til deres personlige fordel, om de så gjør. Jesus sier til sine disiple, at de i sannhet vil tape meget og muligens de vil miste alt unntaken deres sjel.

Istedenfor at bli berømte i verden, vil de bli hatet av alle, både av myndigheter og folket i almindelighet. Medmindre de er villige til at risikere alt for intet, er det bedre de ikke følger ham. Dersom de gjør, må de følge deres leder uten å ta det mindste hensyn til følgerne. Og medmindre de ikke alene er villige, men også iherdige i å gjøre så, er det bedre de søker at gi sin tjeneste annetsted.

»Jeg kom ikke for å bringe fred, men sverd.« Dette sverd vil forårsake splittelse mellem familiemedlemmer, i sociale kredse, blandt borgere i den samme nasjon. Istedenfor å hjelpe sine tilhengere til å komme sig frem i verden, kan hende det vil virke i den motsatte retning. Hvad enn Jesus var, var han i sannhet ikke eftergivende. Han utga ikke nogen falske dåp, så de, som er av en grådig eller velstandssøkende natur, bør helst ikke bli kristne.

Vel, dersom vi ikke kjente til denne kjensgjerning, vilde vi kanskje tenke, at ingen vilde like å følge en sådan leder. Men på den motsatte side finner vi, at hvorsomhelst han gikk, blev han fulgt av store skarer — skarer, der trykket så på, at han hadde stor vanskelighet i å unngå dem.

Idag har vi fått fatt på den gale ende på stangen. Jeg har virkelig hørt talere forsøke på å overtale utenforstående til å komme til kirken, fordi den er tiltrekkende, og deres gudstjeneste behagelig. »Selvom du ikke har nogen bestemt tro, kom hit allikevel, støtt denne institusjon. Det er en god måte, hvorpå du kan ta del i offentlighetens tjeneste.«

Det er heri, vi kan se, hvor meget bedre psykolog Jesus var enn den professor, jeg nevnte ved begynnelsen av denne

artikel. Bedagelighet, sikkerhet, behagelighet, rikdom, berømmelse kanhende er tiltrekkende for mange mennesker, men til store skarer av edle menn og kvinner er intet så tiltrekkende som et vovsomt eventyr.

Når et land går i krig, vil dets blomstrende ungdom mønstre sig straks, og nogen er så ivrige efter å kunne få være med, at de lyver om sin alder og fysiske tilstand. Og dog vet de alle, at de forlater tryghet og velbehagelighet og luksus for en fryktelig fare, for ufattelig møie, for daglige mangler på det nødvendige. Anta disse unge menn blir stillet dette spørsmål: »Tegner du dig som en soldat eller som en leirfølger?« Vi vet, de vil ikke betenke sig på svaret.

Helt bortsett fra krigens rettferdige årsak, hvad er det, som gjør, at disse unge menn fra hvert et land i enhver krig er så begeistrede for å tegne sig? Hvorfor vil de forlate tryghet for fare og et behageligt liv for et i elendighet? Svaret på dette spørsmål vil vise den dragende makt i Jesu hårde løfter. Det vil også vise, hvorfor den enkelte person forlot sit daglige virke for å gå med ham. Det vil også gi oss en ide om, hvad som er iveien med vore kirker idag. Gjennemsnittlig er ikke de enkelte individer imot kirker, de bare simpelthen ikke tenker derpå. Han synes ikke å ha nogen bruk for dem. Han synes ikke, det er nogen forskjell, hvadenten han tilhører en av dem eller ei. Han kan ikke se nødvendigheten av å gå i kirke. Dersom det var av overordentlig stor hjelp til ham i hans forretning, da vilde mange gå. Dersom det hindret dem i å kunne drive nogensomhelst forretning, da vilde mange gå. Det mest intetsigende resultat fra hvilketsomhelst fortagende er intet resultat.

Bernard Shaw sier, at dersom vi virkelig vil ha flere folk til at gå i kirke, skulde vi ordne det slik, at teatrene vilde være frie, men at billetpriserne til kirkene skulde være ganske høie. I likhet med andre av Shaws forslag er dette upraktisk, men lik mange av hans forslag inneholder det oplysning og sannhet. Folk vil aldrig komme til å sette pris på sitt medlemskap i nogen kirke, førend de opofret noget for at vinne det. Det er netop slik nu fortiden også, at de mennesker, som gir flere penger til sin kirke, enn de i virkeligheten har råd til, er de, som setter mest pris på dens privilegier. For at religion skal være virkningsfull, må den koste noget.

Det er i sannhet betegnende, at efterat Milton hadde skrevet sin bok: »Det tapte paradis«, skrev han: »Det gjenvundne paradis«, hvor alt omhandler fristelsen i ørkenen. Så mange av menneskenes ledere har hatt plettede karakterer, og så mange inspirerende skribenter har levet egennyttige liv, at det er opmuntrende å se, at Jesus motstod enhver tillokkelse,

der vilde ha været til hans egen forfremmelse i livet, forend han påbegynte sin offentlige lopebane. Jesu ord er de vakreste i verden, men hans karakter er endnu vakrere.

Der kunde være en merkbar forskjell mellem deres liv, der kalder sig kristne, og deres liv, der ikke er. Et godt liv er det mest overbevisende svar til skeptikere. Jesus fortalte oss den store sannhet, at ingen utvortes ting eller nogen personlig fiende kan skade oss, vi kan kun skade oss selv. Det var det indre menneske, personlighetens kjerne, han onsket at forandre fra egenkjærlighet til uegenkjærlighet. Det er ikke kun å betrakte skikker og ceremonier, det er ikke å gi sitt samtykke med en eller annen trosbekjendelse — det er å leve et liv, der utviser åndens frukter uten å foregi noget, man ikke er, så at folk kan bli overbevist om, at der er noget i en kristens religion.

En mann, hvis klær og hender er skidne av ærlig arbeide, er ikke besmittet. En velklædt person med et fordervet hjerte er besmittet.

De tolv disipler blev ikke herre over hemmeligheten ved Jesus forend efter den overordentlig store tildragelse ved hans opstandelse. Da begynte de å studere og å folge ham mere noie enn for. Ennu mens de kunde hore lyden av hans yndefulle ord, diskuterte de sig imellem, hvem som skulde bli den storste i himmerikes rike.

Jesus måtte vise dem et lite barn og fortalte dem, at de ikke behovet å bekymre sig over, hvem der skulde bli størst. Unntagen de kunde ydmyge sig som dette barn — det vil si, unntagen de kunde absolut tilintetgjore deres ærgjerrige tilskynnelser, kunde de ikke engang komme inn i himmerikes rike. Den storste er ikke den mektigste, den største er den, som tjener andre.

Zebedeus' sonners mor var likeså ærgjerrig efter at opnå fremragenhet for sine barn, som nogen mor i Amerika er idag, men hun erholdt et passende svar til et upassende sporsmål.

Som jeg kan forstå dette, bor vi ikke sammenligne oss selv med vor næste eller med noget menneskelig vesen, vi skal ikke forsoke å måle oss med nogen. Vi skulde heller *prøve* oss selv i henhold til det *ideale* mål, som er for oss. Vi skal kun ta i betraktning vårt slektskapsforhold til Gud.

Dette forklarer, antar jeg, den slående lignelse om de leiede arbeidere. Mesteren leiet arbeider, efter en viss betaling, og de begynte å arbeide; senere kom andre menn inn, og de blev leiet efter en viss betaling; endelig kom ennu nogen andre inn ved den siste time, og de blev også leiet til å arbeide i vingården. Så kom tiden for deres betaling, og de,

som hadde arbeidet hele dagen, fant til sin forbauselse og ergrelse, at de menn, som kun hadde arbeidet en time, fikk akkurat samme lonn som de.

Da de satte sig op imot dette, sa Mesteren, at hvad disse menn hadde utfort eller ikke utfort, vedkom ikke dem; de var blitt enige om at arbeide for en viss betaling, og denne hadde de mottatt. Omend dette kan synes uretferdig, er det dog en sannferdig tildragelse, der ofte hender i det virkelige liv.

Forsoker ikke Jesus å vise oss, at dersom vi vil følge ham, må vi ikke vente nogen jordisk belønning? At ugudelige menn og kvinner vil klare sig bedre her i denne verden enn lysets barn? Det er vår plikt å ivareta vår optreden, og det er vår gjerning å være Guds tjenere. Vi må kun henfore til ham og betrakte vårt slektskapsforhold til ham, istedenfor at sammenligne vår rikdom med andre menn og kvinners. Jesus lovet i sannhet ikke nogen fritagelse fra møie og besvær eller noget særlig praktisk resultat som følge av å være i Guds tjeneste. Han gav aldrig noget løfte om, at vi skulde finne livet letvint; det er feilaktig optimisme. Han lovet, at vi skulde finne livet ofte tungt å leve, og at når vi var i hans tjeneste, skulde vi erholde nok styrke og mot til å utholde det; det er sann optimisme.

Nu, er ingen av Jesu løfter bedre enn dette? Å jo, de er uendelig bedre.

Andre ledere lover materielle ting, visse fordeler, som vi kan få del i. Jesus lover et fredfullt sinn, en uavhengig karakter, anledningen til å leve vårt eget åndelige liv, den dype indre tilfredshet. »Kommer til mig, og I skal finne helbred, rikdom og en ophøet stilling? Nei, kommer til mig, og I skal finne hvile.«

En fornuftig tale passende for dagen av den mest inspirerte lærer gjennem tidene.

Oversat fra »Good Housekeeping« Mag. Feb. 1933.

Ved *Borghild Nilsen*,
Salt Lake City.

EN VIDUNDERLIG OPLEVELSE.

Af Ældste *Jes P. Jessen*.

Men disse Tegn skal følge dem, som tro. I mit Navn skal de uddrive onde Aander. — De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes. (Mark. 16: 17—18).

At ovenstaaende Udtalelse af vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus, ikke kun var ment til hans Apostle, som han udtalte dette til, men at de er gældende i alle Tidsaldre, hvorsomhelst hans Kirke er organiseret paa Jorden, har vi jo utallige Beviser for, og at dette ogsaa sker i vor allernærmeste Nærhed, skal jeg i det efterfølgende meddele.

Søndag den 6. Jan. 1935 var jeg igen taget til Flensborg for at tage Del i Møderne og derved faa Føde for mit Aandsliv. Jeg overværede Genealogisk Møde om Morgenen Kl. 9, Søndagsskole- og derefter Vidnesbyrdmødet. Jeg følte Guds Aands Tilstedeværelse i alle Møder. Om Aftenen var der jo, som de i Tyskland kalder det, Programmøde. Dette Møde ledes af Præsidenten for G. F. V., oversat paa Dansk: Fælles Uddannelses Forening, som er det samme som Ungdomsforeningen herhjemme. Præsident for denne Forening er en ung Broder ved Navn Albert Andersen, 25 Aar gammel, og har tilhørt Kirken i ca. 5 Aar. Br. Andersen var ligeledes tilstede ved alle Møder om Formiddagen. Han havde tilrettelagt et udmærket Program til Aftenmødet. Da han nu sammen med sin første Raadgiver gik hjem fra Fastemødet, følte han sig pludselig saa underlig og sagde dette til sin Raadgiver Str. Christensen. Han gav Instrukser i Tilfælde af, at han ikke skulde komme om Aftenen.

Naar jeg er i Flensborg, opholder jeg mig altid i Mellemtiden imellem Møderne hos Søskende Hans Klindt, saadan ogsaa denne Gang. Broder Klindt, der er første Raadgiver i Grenspræsidentskabet, havde denne Dag at tilse Kakkelovnen i Lokalet, og vi var tilsammen gaaet til Lokalet ca. Kl. 7. Pludselig kommer Br. Klindts Søn med Bud om snarest muligt at komme til Br. Andersen, da han var bleven meget alvorlig syg. (Broder Andersen var for 2 Aar siden bleven paakørt af en beruset Bilist og fik herved en svær Hjernerystelse.) Br. Klindt bad mig om tage med derud til Br. Andersens Hjem — han boede hos sine Forældre, der dog ikke tilhører Kirken. Vi kom til Lejligheden og bankede paa, Fru Andersen lukkede op for os, og vi begav os ovenpaa til Br. Andersens Værelse, hvor hans Fader opholdt sig. Denne fortalte os nu, hvordan Forholdene var, Br. Andersen havde ligget hele Eftermiddagen, uden at hans Forældre havde vist noget om det, de havde ikke hørt noget, da Radioen havde spillet, men pludselig havde de hørt nogen raabe eller skrige og var nu kommen op, og her fandt de Br. Andersen liggende brølende som en Løve. Da vi kom herop, brølede Br. Andersen, saa det skingrede igennem hele Huset, og samtidig knugede han Sengestedet, saa det knagede og bragede — et ret uhyggeligt Syn. Der var sendt Bud efter Læge, og han

kunde komme, hvilket Minut det skulde være, saa vi kunde ikke foretage os noget, for han havde været der. Da vi kom op og saa den Tilstand, vor Broder var i, fik jeg med det samme den fulde Vished for, at her kunde ingen Dr. med. hjælpe, her kunde kun Præstedommet hjælpe. Lægen kom nu og undersøgte den Syge, han spurgte i de faa Sekunder, den Syge var nogenlunde sig selv, og fik til Svar: »Hele Ansigtet bliver stivt, jeg kan ikke lade være, jeg maa skrige.« Lægen stod i Tanker, og vi kunde se, at han vidste ikke sit eget Raad. Saa forordnede han kolde Omslag paa Hovedet, da den Syges Hoved var som en gløende Kakkelovn, endvidere skulde han i hver Time have 2 Tabletter, og der skulde vaages ved Br. Andersen. Da nu Lægen var gaaet, kom med det samme Fru og Frk. Andersen med et Fad koldt Vand og en Klud og vilde lægge Omslag paa den Syges Hoved. Vi bad nu Fru Andersen, om vi ikke først maatte komme til for at efterkomme hendes Søns Ønske, men hun mente, at det var højst nødvendigt, at han fik Omslag, men hun forlod nu Sygeværelset i Vrede; nu forsøgte Frk. Andersen at lægge Omslaget paa, men jeg bad nu ogsaa hende om at vente bare 2 Minutter. Ogsaa hun forlod Værelset i Vrede. Nu traadte vi til. Br. Klindt udgød Olien og bad mig om at bekræfte Salvelsen, som jeg nu gjorde, og med Præstedommets Fuldmagt i Jesu Kristi Navn bød vi nu Sygdommen og det Onde at vige, det tog kun lige et Par Minutter, og da vi var færdige, sagde Br. Andersen næsten med et glædestraalende Ansigt: »Nu er det overstaaet, jeg behøver ingen Medicin.« Vi tog Afsked med Br. Andersen og forlod Huset. Forældrene vilde næppe sige Farvel til os. Da vi kom ud, og vi kunde meddele hverandre Indtrykkene, vi havde og havde haft, kom vi til det Resultat, at vi havde haft akkurat een og samme Tanke og Vished, og vi var ligeledes fuldkommen enige om, at Br. Andersen var helbredet. Vi kom jo tidligt nok til Mødet. Efter dette cyklede jeg hjem ca. 22 km. Jeg husker ikke, at jeg nogensinde er kommen dette Stykke Vej saa let over, som denne Aften.

Onsdag Morgen kom der et Kort fra Br. Klindt, hvorved han meddelte følgende: Mandag Morgen tog jeg ud til Br. Andersen, og jeg maa sige, det var med lidt Beklemthed, jeg bankede paa hos Herr og Fru Andersen, hvordan vilde de tage imod mig? Jeg kom ind, men jeg blev saa overrasket, da Fru Andersen glædestraalende kom mig i Møde i en saare venlig Tone hilste paa mig. Jeg spurgte efter den Syge og til Svar fik jeg: »Det er altsammen overstaaet, han har været helt rolig, siden De gik i Aftes, han har sovet hele Natten. Jeg gik nu ovenpaa. Her traf jeg Faderen, og han fortalte nu

ogsaa, af Br. Andersen havde sovet en rolig Søvn hele Natten. Br. Andersen selv tilføjede: »Og Doktorens Tabletter har jeg ikke faaet en eneste af.« »Nej, her er de,« og dermed tog Faderen disse ud af Lommen; de var ikke nødvendige mere. Br. Andersen fortalte nu, efter at hans Fader var gaaet, at nu var det mærkværdige ogsaa sket, hans Fader havde vaaget hos ham, og han havde faaet Br. Andersens Bøger frem og læst i disse, noget, som han hidtil ikke var at formaa til.

Jeg har været med til at administrere mange Gange og har set og oplevet Resultaterne af dette, men dette sidste Tilfælde er saa vidunderligt, saa hurtigt det skete, og jeg maa sige, at jeg har endnu aldrig staaet overfor et saa uhyggeligt Tilfælde, men sammen med Br. Klindts og min Tro forenet med Br. Andersens Tro kunde det ske, som skete — og jeg kan ogsaa her tilføje, at Br. Andersen har en fast Overbevisning om Evangeliets Sandhed, og han har gjort store Fremskridt, mens han har været i Kirken.

Maatte nu denne Oplevelse ogsaa hjælpe andre til at faa Vidnesbyrd om, at vi inden for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har de samme kraftige Gerninger, som fandtes i de gamle Apostlenes Dage, at det ligger og er afhængig af os selv, om vi kan have dem praktiseret, og at vi maa mere respektere det hellige Præstedømme, da det jo kun er formedelst dette, at disse udføres.

HERREN KENDER SINE.

Af Ældste *Hans Klindt,* Flensborg.

»Og Herrens Ord kom til mig saalunde: før jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.«

Har vi en foranderlig Gud, eller har Gud tabt sin Magt eller forandret sin Plan med os Mennesker? Hvilket Svar faar vi paa disse Spørgsmaal. Jeg er den samme i Gaar, i Dag og i al Evighed, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Hvordan har vor Fader i Himlen kundgjort sin Vilje og sin Plan med os Mennesker? Vi véd, at fra Tidernes Morgen har Herren selv undervist og belært vore Forfædre, og de af Herren udvalgte store Mænd er beskikkede formedelst Aabenbaringer af Engle, Sendebud, ved Drømme og Syner. Ja Herren siger: »Se derfor vil jeg blive ved at handle underligt med dette Folk, underligt, ja vidunderligt; thi deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig.«

Efterfolgende Begivenhed bekræfter til Fuldkommenhed Profetens Ord og viser os, paa hvilken forunderlig Maade Herren udtager Sine, for at han kan virkeliggore sin Plan.

I Millionstaden Berlin levede der for 32 Aar siden en Mand, der var meget optaget af sine Bestillinger som Fattigforstander, ved Skatte- og Skoledeputation og tilligemed som Indehaver af en Vinhandel en gros. Paa Grund af denne hans store Virksomhed havde han Lejlighed til at komme sammen med mange gode Folk med vidt forskellige Opfattelser paa det religiose Omraade. Dette, at der var saa mange forskellige Opfattelser, foranledigede ham til at stille sig selv Sporgsmaalet: »Hvilken af alle disse er vel anerkendt af Gud?« Han skrev til Baptistpræsten Zimmerleit og spurgte ham: Hvorfor dober De Folk? Herpaa fik han aldrig noget Svar.

En Dag, han var alene hjemme, gik han ind i Stuen, tog et Stykke Papir og lagde dette med en Blyant paa Bordet, selv lagde han sig paa Gulvet og bad til Gud i Himlen om at skrive paa det henlagte Papir, hvor den sande Kirke var at finde. Lige da han havde sagt Amen, ringede det paa. Han gik ud og aabnede Doren, og der stod 2 unge Mænd og paa hans Sporgsmaal om, med hvem han havde Æren at tale, svarede disse, at de var Missionærer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han var ikke sen om at byde dem indenfor, og nu fortalte de angaaende Joseph Smith og forklarede Evangeliets Principper. Da de havde talt et Par Timer, sagde han: »Ser De her et Stykke Papir med en Blyant liggende parat. Jeg bad til Herren om at skrive paa dette Stykke Papir, hvor hans sande Kirke var at finde, og da jeg lige havde sagt Amen, kom De, og jeg véd nu, at De er sendt af Gud for at bringe mig Sandheden. Hvor holder De Deres Moder?« Svaret lod: »Kleiner Frankfurterstr. i Berlin.« Han svarde: »Sondag er jeg der.« Missionær Br. Naack fra Blakfood, Idaho, sagde, mens Taarerne randt ned af Kinderne: »Nu forstaar vi, hvorfor vi ligefrem blev draget hen til Deres Hus.«

I Sondagsskolen, hvor nu denne Ven var tilstede, behandledes Emnet Daabens Nodvendighed, og inden ret længe var han rede til at gore Pagten med vor Himmelske Fader og var fuldstændig overbevist om Daabens evige Principper, ja, Daaben ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse.

Senere bad han til Herren om at maatte blive udtaget og udsendt som en Paulus. Efter en kort Tid kom Præsident Linsz og Fyllenbach. Præsidenten sagde: »Broder C., folgende Ord er kommen til mig: »Udtager mig Broder C. og send ham ud som en Paulus.« Jeg var forbavset, de tilbod

(Fortsættes Side 110.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen.
Redaktionssekretær og Translatør: William Ørum Pedersen.

DEN FREMMEDE IBLANDT OS.

For mange Aar siden gik en Fremmed i en af vore Grene til et af dens Moder. Han kom tidligt og var blandt de forste, som kom. Da han var fremmed paa Stedet, standsede han ved Doren og ventede paa at blive modtaget og budt velkommen. Men da dette ikke skete, gik han hen og tog Plads. Andre kom ind, og efter en Tids Forløb var Salens øverste Del temmelig godt besat, og Modet tog sin Begyndelse og blev ved i ca. 1½ Time. Efter Slutningsbonnen gik den Fremmede hen mod Udgangen — han saa sig omkring for at se, om ikke nogle af Embedsmændene eller Medlemmerne vilde komme og tale med ham. Da Salen næsten var tom, gik han — ikke een eneste havde sagt et Ord til ham, ja saavidt han endog kunde se, var der saamænd ikke een eneste, der havde bemærket, at han havde været til Mode. Tror I, at denne Fremmede nogensinde derefter kom tilbage til denne Sal for at overvære et Mode?

For nylig blev Undertegnede af to af vore Venner fortalt nogle Besværligheder og Fortrædeligheder, som de havde erfaret under et Mode i en vis Gren. Dette henledte Opmærksomheden paa den fornævnte Beretning — som er en sand Beretning. Denne Slags Hændelser er sikkert Undtagelser, for er det ikke en Regel, at saavel vore Venner som Medlemmer bliver budt velkommen, naar de kommer til Indgangen af vore Modesale? Og er det ikke ogsaa sandt, at i det mindste en af Embedsmændene forsoger at blive bekendt med vore Venner? Selv vore Medlemmer burde gore, hvad de kan for at byde dem velkommen. Saa om denne Ven ikke, idet han forlader vore Moder, har efterladt sit Navn og sin Adresse, og om han ikke har modtaget en hjertelig Invitation til at komme igen, maa Fejlen være hos Vennen, i hvert Fald burde det være saaledes. For det er Embedsmændenes og Missionærernes Pligt at sørge for, at alle bliver rigtig modtaget, især vore Venner.

Det er imidlertid tænkeligt, at nogle Medlemmer ikke ud-

forer deres Pligter overfor vore Venner og ikke onsker, at Grenens Medlemsantal skal foroges, men denne Hensigt er helt og holdent uværdig og ussel. Om der skulde findes nogle saadanne Medlemmer, har han (eller hun) storst Behov for Omvendelse. Ingen kan paastaa at besidde Evangeliets Aand, som ikke elsker sin Næste, eller som ikke onsker at dele Evangeliets Velsignelser med ham. Evangeliet er for alle, for alle, som tror og omvender sig og modtager det. Og ingen, som er indgaaet i vor Kirke, har Ret til at nægte nogen værdig Person at blive indlemmet i Kirken. Det er tværtimod ethvert Medlems Pligt at forsoge at faa andre til at modtage Evangeliet. Hver eneste een, og i Særdeleshed en Fremmed, som kommer til et af vore Moder, skulde fole en varm Velkomstaand stromme dem i Mode. Og om Modet ikke karakteriseres med en Kærlighedens og Broderskabens Aand, er det fordi, at de Forsamlede ikke besidder denne Aand — i det mindste er der nogle iblandt de Forsamlede, som besidder den onde Aand i saa stor Grad, at den neutraliserer den gode Aand.

At prædike Evangeliet er Kirkens første Pligt. Kirken har altid været en Organisation, som soger efter Proselytter eller Tilhængere. Denne Pligt har længe været udfort af Kirken. Paa samme Tid er det hvert Medlems Pligt at leve saa godt og eksemplarisk, som det kan, uden at synde. Han omvendte sig fra sine Synder, da han blev dobt, og de blev begravet med ham i Vandet. Om han efter dette ikke er i Stand til at faa Kraft til at leve et fuldkomment syndefrit Liv, er det hans Pligt stadig at stræbe efter at gore dette. Om han gor dette, vil den Helligaand være hans daglige Ledsager; og en Tilkendegivelse af dette bliver hans Kærlighed til sine Medmennesker — et Ønske om at tjene og hjælpe dem, at dele dem dem og en Invitation til dem om at dele med ham den Glæde, som han har modtaget ved at modtage og efterleve Evangeliet. Det er ikke Ret at behandle vore Venner og Undersogere af Evangeliet, som besoger vore Moder, med Kulde. Og hvert Mode, som ledes paa den rette Maade, vil give rigelig Tid og Forberedelse til at tage godt Vare paa alle de Fremmede, som er nærværende.

Men lad hvert Medlem kende og forstaa, at det fordres af ham (eller hende) af sig selv at gore en Indsats i hvert Mode — at uddele af Broderskabets, Velkomstens, Glædens og Kærlighedens Aand til andre. Alvorlige Bestræbelser bor gores i saa Henseende; en Tjenestens og Opofrelsens Aand maa være den herskende.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 107.)
mig det hellige Præstedomme i Jesu Kristi Kirke og spurgte, om jeg var rede til at modtage det, og endskont jeg ikke forstod, hvad det betød, modtog jeg det, og paa Attesten skrev de: »Kaldet formedelst Inspirationens Aand«. Senere var det min Hensigt at tage til Salt Lake City for igennem Patriarken at faa at vide, om Herren var tilfreds med mig. Efter en Tid kom Præsident Valentine og Missionærer. De lagde Hænderne paa mit Hoved for at ordinere og indsætte mig som Missionær. De forste Ord, som Præsident Valentine sagde, var disse: »Jeg siger dig, Broder C., Herren er tilfreds med dig.«

Har vi en foranderlig Gud? Har han tabt sin Magt? Kan Gud ikke endnu omgaas sit Folk paa det vidunderligste? Har vi Brug for en saadan Gud? Hvilken vidunderlig Virkning havde ikke denne barnlige og simple Bon? Denne vidunderlige Tildragelse er tilskrevet mig af Ældste Johannes Carstens fra Husum, nuværende Adresse 641 N. W. 12, Salt Lake City, Utah. Ældste Carstens har grundlagt mange Grene i Tyskland.

»Herren kender sine og finder dem, ja selv om han skal hente dem ud af Stenrevnerne.«

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR MARTS

Jesus, for forfulgt, forladt,
nu i Magt vil komme brat,
for han Smerte led og Sorg
nu han herske vil paa Jord.

KORLEKTIE FOR MARTS.

Senior- og Juniorklassen:

Joh. Evang. 14. Kp. 6. V.: »Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.«

Børn over 10 Aar:

Joh. Evang. 14. Kap. 23. V.: »Dersom nogen elsker mig, vil han holde mit Ord, og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham.«

Børn under 10 Aar:

Joh. Evang. 14. Kp. 15. V.: »Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Opfyldelsen af Profetierne om Kristi Fødsel.
2. Under hvilke Omstændigheder fødtes Kristus, og hvorledes ventedes han at komme til Verden, og hvorfor kom han netop til Verden, som han gjorde?
3. Kendte Kristus noget til sin Mission, før han blev 30 Aar?

Børn over 10 Aar:

1. Profeten Haggai.
2. Profeten Sakarias.
3. Hvad bør vi spise og drikke, og hvad bør vi ikke røre?

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl om Kain og Abel.
2. Fortæl om Enok.
3. Hvad skal vi gøre for altid at være raske og for at faa Guds Velsignelser?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

3. Marts.

DEN STORE REFORMATOR, EZRA.

Fra de tidligere Lektier husker vi sikkert, at medens Haggai og Sakarias byggede Templet i Jerusalem, var der endnu mange Jøder tilbage i Babylon, der var ligesaa mange tilbage, som der drog til Jerusalem med Haggai. Mange af disse var trofaste mod deres Tro, og blandt disse fandtes Ezra, en Præst og Lærer for Folket i Babylon.

Noget før Aar 457 før Kristus, eller 50 Aar før Templet blev fuldbyrdet, havde han hørt om Jødernes Liv og Levned i Jerusalem, og det interesserede ham meget. Han havde hørt, at Folket giftede sig med Mænd og Kvinder af et andet Folk, og de gjorde andre Ting, som skadede dem som en Nation, og Folket var meget ligegyldige i deres Gudsdyrkelse. I Aaret 457 f. Kr. gik han til Kong Artakserkses, som havde efterfulgt Kong Darius, og bad om Tilladelse til at drage til Jerusalem med saa mange af Jøderne, som maatte ønske at drage med ham. Dette gav Kongen ham Tilladelse til, og foruden at have modtaget kostbare Gaver i Form af meget Guld og Sølv tilbød han ham ogsaa at give dem Beskyttelse mod Røverne til

Floden Ahava. Paa dette Sted vilde de komme ind i et Landomraade, som hverken havde Regering eller Love, og derfor var det meget farligt at gaa igennem dette Landomraade.

Ezra begav sig dog paa Vej med sit Selskab, som bestod af 7500, og da de kom til det farlige Landomraade, bod han dem faste og bede, og i Ezras Bog 8: 21—23 læser vi Resultatet af denne Faste og Bon. Vi ser af dette, at selv om Ezra havde faaet velbevæbnede Mænd med sig, havde han storre Tro paa Gud, og i hans Bog 7: 10 bliver vi ogsaa nærmere bekendt med hans store Tro, og om vi folger Beretningen, bliver vi fortalt, at de naaede Jerusalem i Sikkerhed 4 Maaneder efter, at de begyndte deres lange Rejse, og efter 3 Dages Hvile gik de op til Templet for at give alle de Kostbarheder, som Kongen havde givet dem. I det niende Kapitel finder vi en vidunderlig Bon, som Ezra opsender til sin Gud. Denne Forberedelse gjorde ham i Stand til at gore sit store reformerende Arbejde med at faa Folket til atter at dyrke Gud noget bedre og tænke mere paa hans Hus, Templet, og Arbejdet der.

Man vil maaske undres over, hvorfor Folket ikke gjorde Opror imod ham, naar han bod dem helt at forandre deres Liv, men naar man tænker nærmere over det, vil Svaret efter det for nævnte bedst være, at han netop havde en saadan Karakter, at det hjalp. Han efterlevede selv Sandhederne og havde en mægtig Tillid til Gud, og med disse to Ting var der intet, som kunde standse ham i hans Bestræbelser.

10. Marts.

DRØMMEREN OG VISIONÆREN, PROFETEN JOEL.

Profeten Joel er een af de Mænd, som Biblen kun taler meget lidt om. Han fortæller ganske vist, at hans Faders Navn var Pethuel, men han siger ikke Spor om, hvilken Del af Landet han boede i. — Det ser ud til, at han levede paa en Tid, da Folket var ved at falde fra, ligesom de saa ofte har villet.

Paa den Tid, da han levede, blev Folket plaget af Græshoppeplagen og andre Dyreplager (se Joel 1: 4). Joel formanede dem, at de skal omvende sig og leve et mere retskaffent Liv, thi saa vilde Gud tage Plagen bort fra dem. Folket omvendte sig virkelig ogsaa, og Plagen ophorte. I 2. og 3. Kapitel bliver vi bekendt med alle de Velsignelser, som Joel lover Folket, om de vedblivende vil tjene Herren, og det er vidunderligt at læse om disse, for de gælder ogsaa til vor Slægt. Bemærk i Særdeleshed de to forste Vers af 3. Kapitel. Dette Citat er sikkert kendt af de fleste, som læser det, og alle er sikkert enige om, at dette hentyder til de sidste Dage.

Af denne Lektie lærer vi særlig, hvor stor Betydning det har, at vi omvender os. Om vi ikke omvender os, bliver vi blot bitre, hvorimod vi ikke har nogen aandelig Vækst, om det modsatte er Tilfældet. Naar Herrens Profeter lofter deres Rost og formaner, at vi skal omvende os, er det for at hjælpe os og befri os for de eventuelle Folger af Overtrædelse af Guds Bud og Love. Det er dog bedre, at vi fra Begyndelsen af gor alt, hvad vi kan for at gore Ret, for gor man det — og paa denne Maade undgaar Synd, vil man være meget længere end den, der maa omvende sig fra Synder, han har begaaet.

17. Marts.

PROFETEN NEHEMIAS.

En af de mest interessante Historier i Biblen er vel Historien om Nehemias og Bygningen af Muren omkring Jerusalem. I husker Historien om Ezra, hvorledes han drog fra Babylon til Jerusalem for at hjælpe sit Folk. Nehemias var en Person lig ham.

Omkring 12 Aar efter, at Ezra drog fra Babylon til Jerusalem, horte Nehemias, som var Kong Artakserkses Mundskænk, at Folket i Jerusalem var i Nød og at Hovedaarsagen dertil var, at de ikke havde en Mur omkring Jerusalem, som kunde beskytte dem mod Samaritanerne ,som stadigvæk besværede dem med Overfald og Ødelæggelser.

Dette gjorde ham meget ondt, og i Neh. 1: 5—11 kan vi læse hans Bon, og i hans 2. Kapitel kan vi se, at Kongen opdager, at han er bedrovet, og da Kongen sporger ham, giver han Svaret, som vi kan læse i Nehemias 2: 3. Til dette Svar spurgte Kongen ham, hvad han onskede at gore, og efter at Nehemias havde bedt til Gud, bad han Kongen sende ham tilbage til Judæa for at bygge det op. Han fik da Tilladelsen, og de hjalp ham endog med meget Bygningsmateriale. Nehemias ankom godt og sikkert til Jerusalem. Nehemias modte stærk Modstand fra »Ikke-Joderne« i Palæstina, og de forsogte at underminere eller undergrave Nehemias' Indflydelse.

I Begyndelsen forsogte alle hans Fjender at true ham med at ville odelægge alt, hvad han vilde bygge, men da de opdagede, at det ikke hjalp, besluttede de at gore ham bange, for de mente, at naar Arbejdet var haardt og Legemet var træt, vilde det ikke være svært at gore ham bange, men heller ikke det lykkedes dem. Nehemias udforte nemlig Arbejde for to i Stedet for een. Da hans Fjender organiserede sig, organiserede han ogsaa sine Folk, saaledes at de, naar de

blev givet et bestemt Signal, kunde gribe deres Vaaben for at forsvare sig.

Endnu en Gang forsøgte Nehemias' Fjender at forskrække ham med at sige, at de vilde sende en Rapport tilbage til den babyloniske Konge og meddele, at han (Nehemias) var i Færd med at gøre Oprør, men dette forskrækkede ikke Nehemias. Han svarede blot: »Der bliver ikke gjort noget saadant, som I taler om. I forsøger blot at gøre os bange, men vi fortsætter vort Arbejde.« — Da Fjenderne nu opdagede, at han ikke kunde gøres bange, sammenkaldte de til en Konference og bad ham komme til denne, for at de kunde tale om Tingene, men de fik blot Svaret, at der ikke var noget at tale om, og han tilføjede: »Jeg udfører et stort Stykke Arbejde nu, saa jeg kan ikke komme til Stede. Hvorfor skulde Arbejdet standse af denne Grund?« Hvilken Lektie lærer vi ikke her — Nehemias frygtede intet, men vidste, at Gud var med ham, derfor frygtede han intet. — Selv til allersidst, da han modtog Besked om, at hans Liv var i Fare, og at han gjorde klogest i at trække sig tilbage til Templet, var han rolig (se hans Svar Neh. 6: 10—11).

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

3. Marts.

HVORFOR ER REGNBUEN PAA HIMLEN?

Tekst: 1. Mos. 6; 7; 8: 1—17.

For mange Aar siden levede der en Mand, som hed Noah, som var Sønneson af den gode Mand Enoch, som vi hørte om for kort Tid siden. Denne Noah var en meget god Mand og gjorde alt, hvad Herren havde befalet ham, og hans Fader var den ældste Mand, som Herren ofte kom til.

Hvorfor sendte Herren os herned paa Jorden? — For at vi kunde blive bedre og bedre Mennesker. Men Folket paa Noahs Tid troede ikke dette. De mente, at det kun var dejligt, naar man var daarlig. Til sidst blev hele Folket, med Undtagelse af Noahs Familie, saa daarlige, at Herren vidste, at de ikke vilde blive gode igen. Ved at studere 1. Mos. 6; 7; 8: 1—17 vil det ikke volde nogen Vanskeligheder at forklare Lektien ud fra følgende Oversigt:

1. Folkets Ondskab.
2. Noah, (a) hvem var han? (b) Guds Kald, (c) hans Tjenester eller Gerning.
3. Arken, (a) Beskrivelsen af den, (b) hvad blev den brugt til?

4. Syndfloden, (a) Beskrivelsen af den, (b) Vandet synker — Ravnen og Duen.
5. Den forandrede Verden, (a) Jorden kommer til Syne, (b) Noah ofrer, (c) Pagten.

Af denne Lektie lærer vi, at Gud leder og styrer alle de, som følger hans Raad, og Noah viste hele Tiden stor Tro til Herren, og han blev heller ikke narret, selvom Folket stod og gjorde Nar ad ham, da han byggede Arken. — Lad os af denne Lektie lære at have lige saa stor Tro og Tillid til Gud.

10. Marts.

BABELSTAARNET.

Tekst: 1. Mos. 11: 1—9.

Behjælpelig Oversigt:

1. Folkets Boplads efter Syndfloden.
2. Den nye By.
3. Babelstaarnet, (a) hvorfor vilde de bygge det? (b) Menneskets og Guds Plan, (c) Fremskridt ved at bygge det.
4. Forvirring af Tungemaalene (Sprogene), (a) hvorfor? (b) Resultatet.

Af denne Lektie lærer vi, at Menneskets Veje ikke altid er Herrens Veje, og at hans Vilje altid sker.

17. Marts.

DEN USELVISKE ABRAHAM.

Tekst: 1. Mos. 11: 26—32; 12; 13; 14.

Behjælpelig Oversigt:

1. Hvem er Abraham, og hvor boede han?
2. Herrens Ønske for Abraham og hans Familie, (a) hvorfor skulde de rejse?
3. Abraham adlyder Herrens Befaling, (a) hvor drog de hen? (b) hvem drog med?
4. Hyrderne uenige, (a) hvorfor? (b) hvorledes ordnede Abraham dette? c) hvor drog de hen?
5. Abraham befrier Lot, (a) Lot taget til Fange, (b) Befrielsen, (c) Herrens Løfte til Abraham.

Af denne Lektie lærer vi, at Uselviskhed bringer Glæde og Lykke. Det er altsaa af stor Betydning, at vi lærer at elske andre mere end os selv, for saa vil vi altid føle os glade og tilfredse. Abraham glemte aldrig at takke Herren for alle hans Velsignelser, for han ofrede ofte et Takkeoffer til Herren. — Husker vi altid at takke Herren for alt det Gode, som han hver Dag gør imod os. Takker vi altid for vore For-

ældre og Søskende, for Helbred, og beder vi altid Gud velsigne alle, som trænger til hans Hjælp. Hvis ikke — begynd nu.

PRÆSTEDØMMET

LEKTIE FOR KREDSLÆRERNE I MARTS.

OPOFRELSE.

At opofre sig er at opgive en Ting frem for en anden.

1. Kristi Opofrelse ved Forsoningen for den Straf, som var en Følge af Adams Ulydighed, bragte os Opstandelse. 1. Kor. 15: 1—22.
2. De første Kolonisatorers Opofrelser ved at forlade deres Hjem og kolonisere Amerika er Aarsag til De Forenede Staters nuværende Storhed.
3. Vor Kirkes store Pionerers Opofrelse har givet os vore Velsignelser.
4. Opofrelse i Ungdommen bringer Trøst og Glæde senere hen i Livet.

Den største Opofrelse — se Luk. 23: 26—48.

BERETNINGEN OM MESTERENS LIV.*

»I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv, og det er dem, som vidne om mig.« — Joh. 5: 30.

Historien om den største, den ædleste, den mest selvopofrende, den mest heltemodige, den vidunderligste og mest inspirerende Personlighed, som nogensinde har levet blandt Menneskene, findes i en Bog, som kan købes for et beskedent Beløb og læses paa et kort Tidsrum. Denne Historie er den mest betydningsfulde Historie, som nogensinde er blevet givet til Mennesket.

Paa Mesterens Tid fandtes der Skribenter blandt Grækerne, Romerne, og der fandtes ogsaa professionelle jødiske Skribenter, men ingen af dem gjorde sig den Ulejlighed at skrive hans Historie. Alt vedrørende Jesus af Nazareth kendes for Bestemthed fra det nye Testamente med Undtagelse af Beretningen om hans Besøg til det vestlige Fastland Amerika. Meget af det nye Testamente kunde endog uden Skade ude-

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 3. Marts.

lades og dog give en udmærket Biografi over Kristi Liv og Levned, saaledes som det er blevet fortalt fra hans egne Læber. Med Henblik paa denne Beskrivelse siger Larned:

»Det er kun en ganske lille og kort Beretning, vi har om den store Lærers Liv — kun Bemærkninger fra nogle af hans Udtalelser ved specielle Lejligheder. Hvis vi føjer de fire Evangelier sammen og undgaar Gentagelserne af de samme Begivenheder, vil alt, hvad vi kender til Kristus, kunne sammenfattes i et lille Hefte. — Hvilken vidunderlig Literatur — ikke som en Aabenbaring, men som Literatur. Der er intet blandt de Dynger af Bøger, som findes overalt, som er saa vidunderlig og indholdsrig som denne Beretning.

Om Jesu Lignelser og Taler til os ikke var givet med nogen Bemærkninger om dens guddommelige Autoritet, vilde den sikkert faa den største Hæderplads blandt hele Verdens Literatur. Hvor findes der en Poet, som har udtrykt sine Tanker paa en mere fuldkommen og smuk Maade end den Maade, hvorpaa Kristus gav Bjergprædikenen paa? eller hvem har nogensinde givet os et bedre Lys over Livets Filosofi end netop samme Bjergprædiken.«

Den velkendte Skribent Papini siger i sin Bog »Kristi Liv« i Omtalen af Bjergprædikenen følgende:

»Hvis en Engel kom ned til os fra Verden oventil og spurgte os om, hvad vor kostbareste Ejendom var, med andre Ord vort Mesterværk, vilde vi ikke vise ham de store og vidunderlige Maskiner, vi praler af, men vi vilde tilbyde ham Jesu Bjergprædiken.«

Af de 33 Aar, som danner Kristi korte Liv, har vi kun meget lidt om hans Liv og Levned de første 30 Aar, og den Beskrivelse, vi har om ham i hans offentlige Virksomhed i hans sidste 3 Aar, vil alt ialt heller ikke tage længe at blive bekendt med. Der er ingen Tvivl om, at der selvfølgelig er sket meget mere, end man har Beskrivelse om, og at det kun er det væsentligste.

Dette fortæller Hovedindholdet af det nye Testamente — enhver bør læse det for at blive bedre bekendt med det, for det forklarer Ting, som vil hjælpe os under alle Livets Forhold. Det er en Bog for alle Mennesker af alle Klasser, en Bog for den dybe Tænker, en Ledsager for de bedste Tanker, Tekstbog for de mest intelligente og en Inspiration for enhver, som vil efterleve dens Forskrifter. — Hvis hele Verden vilde læse — og derefter efterleve — denne Bogs Indhold, vilde Verden gennemgaa en stor Forandring, og Forholdene i vort sygelige Samfund vilde blive bedre.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er Biblen?
2. Er Bjergprædikenens Forskrifter af nogen praktisk Værdi i Dag?
3. Hvad udgør den autentiske Beretning om Mesterens Liv?
4. Er der nogen Fordel i, at denne Beretning er saa kort?
5. Er De enig med Papinis Paastand angaaende Bjergprædikenen? Giv Aarsager?
7. Hvilken Virkning vil det have, om Biblen blev gennemlæst med Eftertanke og Bøn?
8. Hvilken Fremgangsmaade har De benyttet med Hensyn til Læsningen af Biblen?
9. Giv de bedste Forslag med Hensyn til Læsning af det nye Testamente?

MESTERENS GLÆDE.*

»Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde være fuldkommen.« — Joh. 15: 10—11.

»Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se eder igen, og eders Hjerter skal glædes, og ingen tage eders Glæde fra eder.« Joh. 16: 22. »Men nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg til Verden, for at de maa have min Glæde fuldkommet i sig.« — Joh. 17: 13.

»Adam faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde.« (2. Nephi 2: 25). Denne Lærdom er givet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vel ogsaa den korteste og samtidig mest bestemte Paastand, som nogensinde har været givet Kristendommen. Den forklarer Mesterens fundamentale Filosofi, som er en Del af hans herlige Plan og Lærdomme, og den blev givet i hans jordiske Liv.

En passende Forstaaelse af, at Ordet Glæde er den urokkelige Klippe, hvorpaa vi kan bygge et lykkeligt Liv, vil være af stor Betydning for at faa det fulde Udbytte af denne Lektie. Den mest opmuntrende Bog i hele Verden er det nye Testamente. Det begynder med Budskabet om Kristi Fødsel og slutter med det herlige Billede af de utallige Skarer, som synger. Ligegyldigt hvor De slaar op, vil De finde et Ord til

* Lektie for Senior og Juniorklassen den 10. Marts.

Trost og Opmuntring, og som Baggrund for alle dets herlige Sandheder finder vi den herlige Personlighed, Jesus Kristus.

Fortæller det nye Testamente, at Jesus græd? — Ja. — Fortæller det, at han smilte? — Nej. — Kan vi saa deraf drage den Slutning, at han ofte græd og aldrig smilte? — Nej. — »Vær frimodig«, var blandt de Ord, han brugte mest. Han velsignede Verden ved at være opmuntrende. Den historiske Jesus har været beskrevet og betragtet som en Mand, som var vel bekendt med Sorg. Kunstneren malede ham saaledes, og Skribenten beskrev ham saaledes, fordi Verden i Almindelighed tænker, at han er saaledes. Dette er kun en Betragtning af hans Liv. Der er meget Tragedie og Lidelse i det. Han led mere end nogen dødelig nogensinde har lidt, men alligevel — naar alt kommer til alt — bundede det alt i en dyb og stille Glæde, den Glæde, som kun opnaas ved at tjene og opofre sig for andre.

Det er virkelig det Sted, hvor Glæden kommer fra, den Glæde, som giver Lykke og Tilfredshed, en større Glæde end Rigdomme. Det er den Slags Glæde, som skaber og opbygger vor Karakter.

Tit og ofte forveksles Ordene Glæde og Nydelse, og dog kan de adskilles meget skarpt. Glæde er de reneste, smukkeste og mest vidunderlige Erfaringer, som har deres Oprindelse i Hjertets Indre. Nydelse er derimod tilbøjelig til at blive verdslig og maaske heller ikke fri for Synd.

Et langt Ansigt er ikke Adgangstegn til Himlen, en Kirkegaardsudtalelse er ikke noget Bevis paa Storheden af en Religion. Et Liv kan maaske være fyldt med mange Sorger og Bekymringer og dog paa samme Tid være fyldt med Glæde.

»Æd, drik og vær glad, for i Morgen dør vi«, er en almindelig Udtalelse og Tanke.

Indledningen af denne Lektie fortæller nogle af de Ting, Kristus fortalte sine Disciple — han skjulte ikke noget for dem, han fortalte dem, hvad der kunde ske, og han gjorde det uden Omsvøb, og han slutter med at sige: »Dette har jeg sagt eder, for at I maa have Fred. I Verden vil I møde Forfølgelse, men vær frimodige.«

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad er Deres Forklaring paa 2. Nephi 2: 25? (se Indledningen af denne Lektie).
2. Vilde Kristus være bedrøvet, naar man tænker over den store Kærlighed, han havde til sine Børn.
3. Diskuter den Glæde, som kommer af at haabe.
4. Hvad er Forskellen mellem Glæde og Nydelse? Hvilken er bedst?

5. Vis at Religion er Kilden til den største Glæde.
6. Diskuter Paastanden: »De, som har de bedste og lykkeligste Tanker, er de lykkeligste Mennesker«.
7. Hvorledes viser De Deres Kærlighed? og hvorledes bør vi vise den?

VED DE:

At Marriner Stoddard Eccles af Ogden, Utah, som blev født af »Mormon«forældre og forhenværende Missionær, blev udpeget af Præsident Roosevelt til at være Leder af det Ministerium, som nærmest svarer til vort Finansministerium. Dette er muligvis den største Stilling, som findes paa det finansielle Omraade i U. S. A.

At Utah Landbosønner vandt det nationale Mesterskab ved deres Orkester og Talere og andre Ting, hvori der deltog over Tusinde Konkurrenter fra alle Dele af U. S. A.

At den nye Præsident af Sacramento Stav i Zion er Broder til Søster Vivian E. Knudsen, som er med Pres. Knudsen i Oslo.

At »Mormon«drengen, Dr. Henry Eyring fra Princeton Universitet af »American Association for Advancement of Science«, blev belønnet med 1000 Dollar Præmien for den bedste Indsats for Videnskaben i 1933. Han og Pres. Knudsen var tidligere Studenter fra Universitetet i Wiscousin i 1928—29.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S.